

Клас: 2-В

Предмет: літературне читання

Вчитель: Бубир Л.В.

Урок №93. Робота з дитячою книжкою. К. Дячук. Казка «Котики вербові».

Мета: учити правильно, виразно читати поетичні твори, інтонацією передавати настрій твору; учити бачити та відчувати красу й різноманітність природних явищ, передавати своє ставлення до змісту. Розвивати читацькі навички учнів, збагачувати словниковий запас дітей. Виховувати спостережливість, любов, до природи.

Опорний конспект для учня

1. Дихальна гімнастика

Щоб ротик і язичок був на уроці слухняними, виконаємо зараз такі дихальні вправи:

- ✓ 1, 2, 3 - вдихаємо повітря, 4 – видихаємо.
- ✓ 1, 2, 3 - вдихаємо повітря, 4 - видихаємо, ніби гасимо свічку.
- ✓ 1, 2, 3 - вдихаємо повітря, 4 - видихаємо, показуємо, як із кульки виходить повітря.

2. Робота над чистомовкою

Ба-ба-ба,-Он на березі верба
Бу-бу-бу,-Доглядаємо вербу!
Бі-бі-бі,- Сидить голуб на вербі
Би-би-би,-Голуб полетів з верби!
Бу-бу-бу,- Я люблю свою вербу!

3. Відгадай загадки.

Хто ця пані золотава,
багата на вроду?
До пташок завжди ласкава,
любить дуже воду.
Весни котиків приносять,
сизих їх багато.
Саму люди в церкву просять
у велике свято.

(верба)

Хвилинка - цікавинка

У світі налічується понад 550 видів верб. Вербка є одним з найбільш швидко зростаючих дерев у світі. Вона може рости 3 метри у висоту щороку. Верби краще ростуть біля водних місць (але є й види, які ростуть на пісках і болотах).

З кори верби виготовляють плетені вироби (корзинки, меблі, посуд). Завдяки здатності поглинати велику кількість води, вербу часто садять у вологих місцях. У минулому, люди жували кору верби для лікування від лихоманки, запалення і болю. Верби ростуть (живуть) до 30 років.

Чому верба плакуча? Перед дощем на листках з'являються крапельки, які, часом, капають так часто, що під деревами земля стає мокрою. Звідси і пішла назва — «плакуча».

Він мисливець і пустун,
муркотливий муркотун.
Ходить у пухнастій шубі,
любить спати біля груби.
М'які лапки, хижий ротик.
Хто це? Впізнаєте? *(Котик)*

Що може бути спільним між вербою та котиком ти дізнаєшся, прочитавши казку «Вербові котики».

4. Переглянь відеоурок за посиланням:

<https://www.youtube.com/watch?v=VzkEuyBAQqM>

5. Прочитай казку самостійно.

ВЕРБОВІ КОТИКИ

Пригріло ласкаве сонечко, розтопило снігову ковдру. Стала весна будити землю від довгого зимового сну: мовляв, прокидайся, годі спати! Допомагають їй жовтогруді синички. Вони деревця облетять, і ті, почувши їхнє радісне “цінь-цінь!”, сонно потягнуться, розправлять гілки й нумо між собою тихенько й весело гомоніти про те, що кому взимку наснилося та хто яке весняне вбрання готує.

Лише вербичка стоїть похнюплена. Скоро всі дерева завітчаються кольоровим цвітом, а у неї квіточок нема, бо такою вродилася. “Невже так і стоятиму з голим гіллям аж до літа?” – журиться верба. Посумувала трохи, подумала та й надумала просити цвіту в інших дерев.

– Сестричко, – звернулася, благаючи, до вишні, – поділися зі мною своїм цвітом.

– Як усім роздаватиму, то що мені залишиться?! – відрізала вишня.

Не вгаває верба, просить бузок, що росте поблизу:

– Братику, може у тебе знайдеться хоч кілька квіточок для мене?

– Я б дав, мені не жалко, але мої важкі суцвіття вмить поламають твої тоненькі гілочки! – відказав бузок вербі.

З таким же проханням звернулася вербичка до дикої груші, але вона у відповідь засміялася і каже: “Де отаке бачили, щоб на вербі груші родили?!”

Жодне дерево чи кущ не дав вербичці бодай квіточку, тому ще дужче засумувала вона. Коли це з сусідського двору вигулькнув великий сірий кіт Мурко і пішов повагом поміж дерев. Поточив кігті об стару яблуньку, не зважаючи на її обурення, та й усівся вмиватись під вербою. Почувши її важке зітхання, питається:

– Чого це ти сумуєш?

– Бо квіточок не маю. Доведеться цілу весну стояти сірою і некрасивою.

– Теж мені лихо! Ось у мене дійсно біда – не рівня твоєї! Морози минули, а я ніяк зимової шерсті не позбудуся, хоч і так і сяк її вичісую. Дивись, як позбивалася клубками й висить! А мені дуже душно, бо сонце пригріває...

Стало шкода вербиченці кошлатого Мурка. Нахилила вона гілля і взялася чесати, мов гребенем, його шерсть. А кіт муркоче, ластиться, вигинає спинку, щоб побільше шерсті на вербовому гіллі залишалось. Небагато часу минуло, і перетворився Мурко на справжнього красеня, бо гладенька шерсть його на сонці аж вилискує.

– Вербо, ти тільки глянь на себе! Ти ж цвітеш! – раптом вигукнув кіт.

Нахилилася вона над струмком, що протікав якраз повз її коріння, і (о диво!) не впізнала себе: на її гілках було безліч маленьких пухнастих кульок, що нагадували малесеньких-премалесеньких котиків.

– Оце тобі, вербочко, за твою доброту подарунок від Мурка і від мене, – шепнула весна, ніжно дмухнула на деревце теплом і майнула далі.

Відтоді щовесни верба першою з-поміж дерев рясно зацвітає гарненькими котиками.

Автор: Калина Дячук

6. Виконай інтерактивне завдання:

<https://naurok.com.ua/test/kazka-darunok-vesni-895565.html>

Відправ результат виконаного завдання учителю:

1. На освітню платформу для дистанційного навчання HUMAN
2. На електронну адресу liliya.bubyr@ukr.

